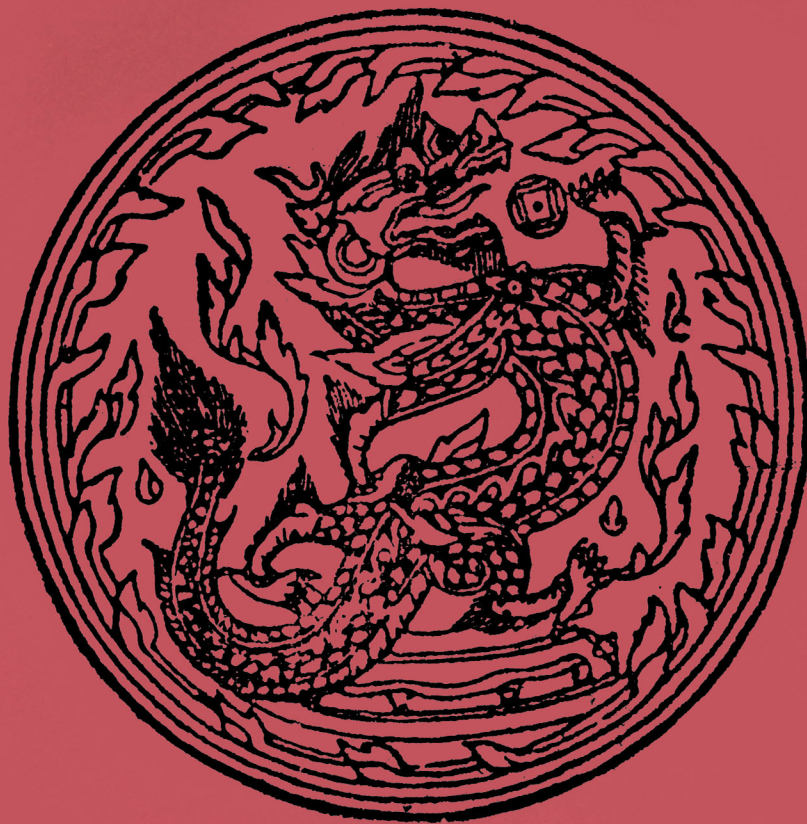

พระราชนิพนธ์พระบาทสมเด็จพระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว
ในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว

พิมพ์แจกเป็นที่ระลึก

ในงานมงคลทำบุญฉลองอายุครบ ๖๐ ปี

ของ

เจ้าจอมมารดาเลื่อน

ในรัชกาลที่ ๕

เมื่อวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๗๘

พิมพ์ที่โรงพิมพ์บำรุงนุกุลกิจ

ถนนบำรุงเมือง พระนคร

895.9112
ข 657 พ

พระราชนิพนธ์พระบาทสมเด็จพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
ในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว

พิมพ์แจกเป็นที่ระลึก

ในงานมงคลทำบุญฉลองอายุครบ ๖๐ ทศ

ของ

เจ้าจอมมารดาเลื่อน

ในรัชกาลที่ ๕

เมื่อวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๗๘

พิมพ์ที่โรงพิมพ์บำรุงนุกุลกิจ

ถนนบำรุงเมือง พระนคร

เจ้าจอมมารดาเลื่อน ในรัชกาลที่ ๕
ถ่ายเมื่ออายุครบ ๖๐ ปี

813

895.9112

Q 657 W

NATIONAL LIBRARY OF THAILAND

31111004040802

คำนำ

ในการทำบุญอายุครบ ๖๐ ทศของท่านเจ้าจอมมารดาเลื่อน ใน
รัชกาลที่ ๕ ผู้มีอุปการคุณอันเหลือแก่ข้าพเจ้าและครอบครัวครั้ง
สมควรอย่างยิ่ง ที่ข้าพเจ้าจะหาทางเข้าร่วมในการฉลองพระคุณ
ตามกำลังที่ข้าพเจ้าสามารถจะทำได้ มีธรรมเนียมที่นิยมกันว่าดี
อย่างหนึ่ง คือ พิมพ์หนังสือช่วย ข้าพเจ้าได้ไปขอความ
กรุณาหัวหน้ากองศิลปวิทยา แห่งกรมศิลปากร ให้ช่วยเหลือ
ท่านจึงคิดเลือกได้เรื่อง บทพระบาตลก ซึ่งเป็นพระราชนิพนธ์ใน
รัชกาลที่ ๕ เมื่อยังเป็นสมเด็จพระเจ้าลูกเธอ ข้าพเจ้าอ่านแล้ว
และมีความพอใจเป็นอันมาก ซึ่งข้าพเจ้าขอแสดงความขอบพระคุณ
ในความกรุณาของท่านผู้เลือกเรื่องนี้ไว้ ณ ที่นี้ด้วย ความสั้นกระชับ
ชวนอ่านของพระราชนิพนธ์เรื่องนี้มีเพียงไรนั้น ปรากฏในเนื้อเรื่องและ
คำอธิบายของกรมศิลปากรแล้ว

งานมงคลครั้งนี้ เป็นความยินดีเกิดแก่ข้าพเจ้าอยู่ ๒ ประการ
คือ ๑. ท่านเจ้าจอมมารดาเลื่อน ในรัชกาลที่ ๕ ผู้เป็นที่เคารพ
นับถืออย่างสูงของข้าพเจ้ามีชนมายุยังยืนมาด้วยสวัสดิภาพ และ ๒.
ข้าพเจ้าได้มีโอกาสร่วมฉลองพระคุณ อันเป็นการแสดงกตัญญูต่อบุคคลที่
คือท่าน

๑

ผดแห่งการกระทำเพื่อดีของข้าพเจ้า^๕ ขอให้ท่านเจ้าจอมมารดา
เถื่อน ในรัชชกาลที่ ๕ จงเจริญด้วยอายุ, วรรณ, สุข, พด จงทุก
ประการ เทอญ

นายเรือโท ชอบ บุญโญปถัมภ์

กองประมวลสถิติพยากรณ์

กรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

๘ ก.พ. ๗๘

คำอธิบาย

สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาดำรงราชานุภาพ ทรงอธิบายไว้ในหนังสือตำนานบทละครเรื่องอิเหนา หน้า ๑๕๖ ว่า เมื่อครั้งสมโภชข้างเผือก ในรัชกาลที่ ๕ โปรดให้มัตระหวงที่โรงละครหลังวัดพระศรีรัตนศาสดาราม คอนเย็นเด่นจับระบำตลกตัวละครเด็กด้นวันแต่จำอดผู้ชายที่มีชื่อเสียงในเวลานั้นมาเล่นประสมโรง ชายต่าย ขำหลวงเดิม เป็นตัวพระอรชุน นายขำแตร เป็นตัวนางเมขลา นายรุ่งเป็นตัวรามสูร บทรบำนั้นทรงพระราชนิพนธ์ไว้แต่เมื่อยังเสด็จประทับอยู่พระตำหนักสวนกุหลาบในรัชกาลที่ ๔ เดำกันว่าชบชั่นัก และทรงกล่าวไว้ว่า บทรบำตลกที่ทรงพระราชนิพนธ์ เดำวันเป็นแต่จำกันได้คนละเล็กน้อย หาฉบับให้ตลอดไม่ได้

ที่ในหอสมุดแห่งชาติมีหนังสือเป็นตัวพิมพ์ดีดรักษาไว้ เรื่องหนึ่งพิมพ์เป็นชื่อเรื่องไว้ว่า “บทรบำตลก พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงพระราชนิพนธ์เมื่อยังเป็นสมเด็จพระเจ้าลูกเธอ” หนังสือเรื่องนี้จะได้ค้ดมาจากไหน ไม่ปรากฏ แต่เข้าใจว่า จะเป็นพระราชนิพนธ์เรื่องเดียวกันกับที่สมเด็จพระยาดำรงราชานุภาพทรงชี้แจงไว้ข้างคั่น

กรมศิลปากร

วันที่ ๒๙ มกราคม พ.ศ. ๒๔๗๘

จับระบำตลก

พระทอง ๕๕
๑ เมื่อนั้น
ขิกทงเทพบุตรคู่ตอับปรี
นางฟ้าเหี้ยมบ่าเทพบุตร
ต่างทำแยบคายชายช้าเดื่อง
แล้วต้องเวียนเหียนหัน
เทพบุตรตลกกระปรกยกกันมา

ฝ่ายฝูงนางฟ้าหน้าเหมือนผี
จับระบำทำทักสันเมือง
ฉวยฉวยตลกกรันตามเรื่อง
ยกเยื้องหลอนหลอกกอดอกหน้าตา
พัตวันได้จับไม่เป็นท่า
เดียวได้ไขว่คว้าพัตวัน

๖ คำ เพดง

เบ้าหลด ๕๕
๑ เมื่อนั้น
ต่างมาประชุมมั่วสุมกัน
เทพบุตรตลกกระเบนนางฟ้า
แล้วทำร่ำร่ายชายกันไป
ดัดพยอกหยอกหยิกจิกฉม
แล้วบ้องบัดดับัดหน้าทำทำงาน

ฝ่ายฝูงเทเวศร์โปรตสวรค์
เกยวพันร่ำร่ายชายไป
นางคั่นคมกัมหน้าดำแม่ให้
เทพบุตรดีใจร่าไปตาม
เอาเท้าคืบหนีบนมนางดำด้าม
ร่าตามเดียวได้กันไปมา

๖ คำ โดม

สระบุโหร่ง ๕๕
๑ เมื่อนั้น
บ้างร่ำเรียงเคียงคดอรอร่า
เทพบุตรร่ำท่าม้าพระรถ
นางฟ้าเป็นทักดีใจ

ฝ่ายฝูงเทวฤทธทุกทิศา
กันทางขวางหน้านางไว้
ทำพยศคอกกอดกอดไม้ไหว
กระโดดไผ่ต๊ะหลังนั่งดำรายู

แล้วว่าท่าเปตตั้งเมื่อพระโปรต งามระโอดทำทำน่าสงสาร
 ตัดจิตตตะคนพันประมาณ เจ้าละครก่อนกาลสำราญใจ

๖ คำ ฝรั่ง

ร้าย ๑ มาจะกล่าวบทไป	นวดนางเมโอดเหลวไหล
ผิวเนื้อเป็นนวลดั่งไขไคด	วิดยเหมือนหนังแซกเมื่อแรกมี
อยู่วิมานสองห้องแต่ดำพัง	ที่แถวทิมริมวังข้างโรงตั้ง
กินทิพทุกเวลาราตรี	ที่เรือนม้แต่ตัวไม่กลัวใคร
วันนั้นนางอึดอัดขัดเงินเฟื้อง	ให้เหงาเงื่องแค้นท้องน้ำตายไหล
หอบหิวฉิวหน้าคลาไคล	กำแก้วแววไวแล้วเหาะมา

๖ คำ เชิดฉิ่ง

บรมช
๑ ครั้นถึงเข้าเล่นด้วยกัน กับหม่นางส่วรรค์หรรษา
 จึงเข้าร่ำร่ายไปมา เกษมสุขทุกหน้านารี ฯ

๒ คำ ยานี้

ยานี้ ๑ มาจะกล่าวบทไป	ถึงพระวรชนเรืองศรี
อยู่ในวิมานบุรี	ภูมิซบเข้าเมากัญชา
ให้อยากหวานหวานรำคาญอก	มุ่นหมกเคื้อกสนที่ยอค้นหา
เปิดม่านเห็นข้าวตังกับหนังปลา	ด้วยทิพ โอชาสำราญใจ
ครั้นกินดำเร่จได้ร็จแล้ว	จับพระขรรค์แก้วแสงใส
ได้กัญแจวิมานเช่นกระได	เหาะไปที่ประชุมเทววัน

๖ คำ ปี่กลอง

๑ ครั้นถึงจึงเห็นนางฟ้า
จึงเข้าปนมะคละกัน

เรียงว่าคำรณธรรมณันต์
ด้วยฝูงเทวนักรามใจ

๒ คำ ฯ

๑ มาจะกล่าวบทไป
อยู่ในวิมานแก้วแววไว
จะนั่งนอนอย่างไรไม่เป็นสุข
เรือดเด่นโดนหมัดกัดกายา
จึงเผยพระแกลดไป
แจ้งว่าดวงแก้วแพรวพราย
อย่าเลยจะไปดอบมอง
จับขวานปูลู่คู่ข้า

ถึงรามสูตรท่องยังฟังใหญ่
ไม่ดบายฤทัยลักเวลา
เวียนดูเวียนนอนร้อนมั่งสา
คันเพี้ยงอรุณจะรอดวาย
เห็นแดงดุกดุกได้เป็นแสงส่าย
ราพณร้ายยินดีปรีดา
ได้ช่องชิงแก้วเมฆดา
เหาะมาที่ประชุมเทวนัน

๘ คำ ฯ

๑ ครั้นถึงจึงเห็นนางฟ้า
รามสูตรฤทธิไกรใจกรรจ
ครั้นไถ่ดุกโดดกระโดดคว่า
ต่างคนหวัดฉิ่งเป็นสิงคต
กุกิดว่าใครเจียวลีหาว
ทุกอ้ายชัฏรอนมากวนกัน
รามสูตรไฉนโกรธา
กถาดัชนีโยอ์ไม่อาย

เรียงว่าคำรณธรรมณันต์
ค้อยด้อมไปพด้นันท์
นางฟ้าตกใจหมายว่าฉี่
ครั้นได้ดัมประดีแดดุดัน
มีรู้ว่ารามสูตรตัวขยัน
จะบอกกรมเมืองพันเสียให้ตาย
ร้องดำนางฟ้าอับนิหาย
ราพณร้ายได้กระชิตติคมา

๘ คำ เชิด

๑ เมื่อนั้น
เห็นอ้ายยักษ์ใหญ่มันได้มา
แต่งแก้วเข้าตาขุนยักษ์
ด้มลงด้วยพันทันใด
แล้วเอาต้นต้นปักกระบาน
ครั้นค่อยล่องว้างกระจ่างตา
ได้เตะได้ถีบไม่ปราดัย
จึงเข้าบันนุกกลูกคลี

๑ เมื่อนั้น
เห็นเทพไทไม่อยู่ดีประจัน
จึงว่าเหวี่ยง ๆ อ้ายยักษ
ถือดีว่ามีฤทธิ์ไกร

๑ เมื่อนั้น
หยุดอยู่แล้วมีวาจา
กล่าวเราทั้งในใต้หัด้า
ได้เตือนกังกอดอครนเครง
อันการกินจะอดให้เอ็งรู้
ข้าแกงแมวตายอีกหลายขาม

๔

จึงโฉมนางเอกเมขลา
กัถยาโยนแก้วแววไว
มีตนักหาเห็นอะไรไม่
เมขลาดีใจจึงเข้ามา
ขุนมารบีมจะม้วยดังชา
อดรำลึกขันทันที
มึงทำก๊วยอันนางผี
เทพบุตรยังมีหนีไปผด้น

๗ คำ เชิด

จึงพระวรชุนรังสรรค์
องค์เดียวไม่พรวนหวนฤทัย
ได้ฝูงเทวาไม่ปราดัย
เอ็งใช้มาต่อฤทธา ๆ

๔ คำ

รวมสัตว์ดิถีศักดิ์ยักษ
เราจะอดฤทธาให้เอ็งเกรง
แต่ชั้นหมากูเตะยังร้องเอ็ง
คนตายเองก็ไม่มีความ
ทั้งกักป่าลามูกี่เข็ดขาม
งูหลามคัมปลาว้าดิบห้าตัว

ไต่เห็นฤทธิ์เราหรือหาไม่
มิใช่จะแฉ่งแสดั่งอดตัว

๑ เมื่อนั้น
ได้ฟังวาจาอสุรี
แต่ห่มหมาปดงไม่รู้ได้
คิดพดางทางมีวาจา
เมื่อครั้งเราปล้นตลาดน้อย
ยังซ้ำเข้าคุกสุนัขใจ
จะอดเอ็งไปนักก็จักซ้ำ
ต่างคนต่างมีฤทธิ์

๑ เมื่อนั้น
ได้ฟังวรขุนเทวน์
จึงโจมเข้าจับดับยุทธ
ต่างคนเดียวได้ไปมา

๑ เมื่อนั้น
รับรอนป้องกันประจันบาน
ขุนยักษ์บีบคั้นตูกันทะ

๕

นานไปกตวาทันจะดันหัว
ใครดื้อชั่วเห็นกันในวันนี้ ฯ

๘ คำ

องค์พระวรขุนเรืองศรี
กุ่มนักพรณ์หวนวิญญา
ฤทธิเดชกระไรเป็นหนักหนา
จะอดฤทธิ์อสุราให้ตกใจ
ถูกเข็ญกว่าร่อยยังทนได้
หัดสวดมหาไชยจนได้ดี
เหว่ยอ้ายอสุรามึงอย่าหนี
ใครดื้อจะได้เห็นกัน ฯ

๘ คำ

รามสูรฤทธิ์แรงแข่งขัน
กุ่มภักดิ์กริ้วโกรชโกรธา
ด้วยกำลังฤทธิรุดยักขา
แคล้วคลาดล้าตราไม่แผ้วพาน

๔ คำ เชิด

จึงพระวรขุนใจหาญ
โผนทะยานเหยียบบ่ากุ่มภักดิ์
วรขุนแทบจะม้วยอาลัย

จึงควักตายักษ์ร้ายใจฉกรรจ์	ต่างต้องปด้อยกันในทันที
วรชนเจ็บปวดบีมอาสัญ	กุ่มก้น นึกหน้าตาหีบหีบ
ต่างคนรบรุกคดกุด	ยักษ์เดียวที่เทวน
วรชนจับบาททั้งสองได้	คืนซ้ายเหยียบยักษ์มักกระเด็น
จึงเอาพระกรช้อนกุ่มก้น	ขว้างไปยังอนันตจักรวาล ๗

๘ คำ เชิด

๑ อันเขาพระเมรุเอนอ่อน	ไหวกระดอนไปทั่วทิศาคาล
รามสุริจรายไม่วายปราณ	เหาะหนีไปวิมานทันใด ๗

๒ คำ เชิด

๓ มาจะกด่าวบทไป	พระจอมภพโลกเป็นใหญ่
ดลิตยยังวิมานทองห้องใน	เห็นไคลเอียงคว่ำจนน้ำเท
แต่ก่อนร่อนชะไรไม่เช่นนั้น	มาเกิดอัศจรรย์ชันแล้วเหว
จะมีผู้ฤทธิไกรใจเกร	ข่มเหงเราเขาจึงเซชวนไป
คำวิพลงทางเดี่จยุรยาตร์	พร้อมฝูงเทวราชน้อยใหญ่
ตามเดี่จพระองค์ทรงไชย	ลงไปยังเชิงบรรพต

๒ คำ เต้ม

๑ ครนถึงจึ่งนั่งยังแผ่นพน	หอมระรินด้วยอาจมนักขา
ชันทราบอาบทรงพระราชา	จึ่งมีพจนาดรัดไป
ดูราบรรดาเทพบิด	ใครคิดอิฉณาแก่ข้าได้
เร่งบอกออกมาช้าอยู่ไย	พรางไฉ่จะถีบให้แทบตาย ๗

๔ คำ

๑ บัดนั้น

ต่างคนนบทยอบกาย
มิใช่ใครอื่นพระทรงโย
มันกด้าหาญชาญชัยใครจะบุ
เมื่อวันวานเป็นการขัดถู
บรรดาเทพบุตรกับนางฟ้า
พร้อมพร้อมรชนเมขลา
มีวสันตประสมกันมากมี
สักครูพักลักรัณมธุระใหญ่
ตามใจกระนองของตัวเอง
เข้าป่านางฟ้าอยู่ครั้นเครง
บ้างหนีพาดันไปวิมานของตน
ถ้ากระไรพระให้หามา
ข้าพเจ้าทั้งหลายหมายพึงบุญ

๓๔ คำ

๑ เมื่อนั้น

ได้ฟังเค้ามุตที่ทูตมา
ดูราพระวิษณุกรรม
หาพรชนพด้นทันใด

ฝ่ายฝูงเทวินทร์^๕ ดันทงหลาย
กตัญญายจะถึรับเพททูต
คืออ้ายเนโกรามธุระ
ดังจะทูตให้ทราบพระราช
เอิกเกริกทั่วทิศา
จันระบ่าวท่าเหมือนทุกปี
ทั้งเทพยดาทุกกราช
บ้างคิดดีดักรับขับครวญเพลง
เข้ามาได้ก็ได้อ่มเหง
มิได้เกรงผู้ใดใครสักคน
อ่มเหงระย้าทำเสียปั่น
เหต้อแต่คนเดียวพรจวน
คงแจ้งกิจจาที่ว่าวุ่น
ขอพระเดชพระคุณให้หามา

เจรจา

พระจอมภพดบโลกกระหัดน้ำ
จึ่งมีพจนตรัสไป
ท่านจงจรจรัดอย่าช้าได้
ทั้งรามธุระฤทธิไกรมาบัดนี้ ๖

๔ คำ

๑ บัดนั้น
กัมเฝ้ากราบงามด้ามที่

พระวิษณุกรรมเฝ้าองค์รี
เหาะรี่ไปยังทิพพิมานพถัน

๒ คำ กดม

๑ มาถึงวิมานรูจี
เข้าไปนอนบนบอภิวันท์

เห็นภูมี่วรุณรังสรรค์
พระทรงธรรมให้หาอย่าซ้ำที่ ฯ

๒ คำ

๑ เมื่อนั้น
จึงปราถนาควักไจกักดิ์
เหตุผลเป็นอย่างไรในนั้น
หรือว่าเกิดเหตุเพทพาท

องค์พระวรุณเฝ้าองค์รี
มานั่งถนัดนอຍากัมกราน
เชิญท่านจงแจ้งแสดงดาร์
ก็เฝ้าชานเฝ้าองค์รีจะได้ฟัง ฯ

๔ คำ

๑ พระวิษณุกรรมกกราบทูล
เมื่อวานนี้ องค์คั่นตั้งตั้งตั้ง

เค้ามุดมีมาแต่หนหลัง
บรรพดาเกอบพั้งทงเอียงไป

๒ คำ

๑ เมื่อนั้น
จึงว่าท่านอย่ามาตกใจ
ท่านจงรีบรัดไปบัดนี้
เราจะไปอาบน้ำให้ดำราญ

พระวรุณรัศมีศรีได้
เราจะไปแสดงให้แจ้งการ
บอกกับยักษ์ใจหาญ
ไม่นานจะไปมิให้ซ้ำ ฯ

๔ คำ เจริญ

๑ บัดนั้น

คณาคด้อยถอยกดับออกมา

๒ คำ

๑ ครันถึงบอกรามสูรยักษ์

เร็ว ๆ รีบมาอย่าช้าที่

๒ คำ

๑ เมื่อนั้น

ได้ฟังเทวาคาเหล่อกถาน

ตกจากแท่นทองด้วยเคล็ดมัจฉิต์

ลุกขึ้นจึ่งกาในตาพราย

วิษณุกรรมร้องด่ายักษ์เคอะ

ว่ารับตั้งให้หามารำมัว

รามสูรไต่ยิ้นต้นลัดติ

ปดบังจรงบังข้างเป็นไร

มิได้ชำระสระสระ

ออกจากวิมานกมุภัณฑ์

๓๐ คำ

๑ ครันถึงซึ่งเชิงบรรพต

ครันหน้าทงบรรดิษ

พระวิษณุกรรมหาญกล้า

บ่ายหน้าไปวิมานอสูร ๆ

เชิด

พระทรงศักดิ์ให้หาตายักษ์

พระสูรค์คอยทำอยู่ช้านาน

เจรจา

รามสูรฤทธิ์ไกรใจหาญ

ตกใจสิ้นสะท้านไปทั้งกาย

ด้วยศัตว์ทำผิดเป็นเล่ห์หลตาย

เดยรำถุนายด้วยดื่มตัว

ยังทำเดอะดอยหน้าตาชาติชั่ว

พระทรงวิกริ้วโกรธพิโรธใจ

ตงนึ่งมิจะทำอะไรได้

มาไปเกิดพระวิษณุกรรม

จับชวานฤทธิรงค์เห็นหลังมัน

วิษณุกรรมนำหน้าคดาไคด ๆ

เชิด

เห็นพระพานพ่ายังหวาดไหว

ตงนึ่งหอบหายใจภาวนา

คุณนำข้าวหน้าแกงมาช่วยด้วย
 คุณเผ่นดีครั้นคุณกัญชา
 คุณกระบี่กระปุกข้าวด้กเถื่อ
 ช่วยกันภยุดกบังในครงนี้

คุณไปคุณห่วยคุณชรวัด้า
 คุณเหต้ากระหัด้าช่วยข้าที่
 คุณจวกัด้ากเบื้อเหื้อเกื้อ
 ให้ภูมิ๋ห่วยโกรชยกโทษทัณฑ์ ฯ

๖ คำ

๑ เมื่อเน้น
 ครั้นเห็นเทวามาพร้อมกัน

พระจอมภพดบด่วงดรวงดรวงค์
 พระทรงขรรค์ดำรัสตรัดไป

๒ คำ

๑ ดูราฝุงเทพเทวัน
 มานั่งนึ่งค้อยั่วไร

ช่วยกันยกเขาชนให้ไต้
 ไว ๆ อย่าเข้ามาพถัน ฯ

๒ คำ

๑ เทพไทได้ดัดบริบดั่ง
 บ้างร้องเรียกเทวามาช่วยกัน
 ทั้งพวงนาคเนรมิตรด้วยฤทธินาค
 เอาเคียวกระหวัดรัดเข้าไว้
 เทพบุตรครุฑาคนขรรพ์
 ดึงปราดนาคขาดออกกึ่งกลาง

เจรจา
 เอาเชือกครั้งเขาคว่าทำหน้าชน
 เอาบ่าตันจนถลอกปอกไป
 ดิบเคียวดิบปากยาวใหญ่
 ทอดหางออกไปที่กลางทาง
 ต่างจับนาคจุดจนสุดหาง
 ต่างตนชูดมนุ่นไป ฯ

๖ คำ

เชิด

(บทหลง เห็นจะเป็นของผู้อื่นแต่งต่อ)

๑ เมื่อนั้น	นางฟ้าหน้าบุตตุดไถ
ว่าต่อเทวว่าจริงไร	หนักนโก่งให้เทวัน
เทพบุตรหิวร่อว่าฮ้อแน่	ต่างชำเลื่องแดนางด้วรรค์
เทพบุตรด้รวญเดเฮฮากัน	นางด้วรรค์ครองดำอับปรี่
เทวต่างองค์ด้กราบกราน	นางฟ้าเห็นรำคาญให้หมองศรี
ต่างองค์ด้ใจในท้	โตดกอดนาร้ทุกคน
ต่างจูบต่างด้พยอก	เข้าหยอกชนขบับน
นางฟ้าชคคจรรด	ต่างคนเปรมปรี่ด้พระทัย ๗

๘ คำ

